

אוסף סיפורים "תקמו"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשי הקשר שלכם או כתובות של מעוניינים בעלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אך הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

הברית המאוחרת והגביע

תעודת זהות. הרב מנחם-מענדל טייכמן (49) שליח חב"ד ליוצאי חבר העמים בנתניה ומנהל קליניקה ארצית 'ברית מנחם' לנימולים מבוגרים. בעבר שימש רב ושליח בהרי הקרפטים באוקראינה. עד היום זכה להכניס מאות יהודים מבוגרים בבריתו של אברהם אבינו. הסוד. לפני כעשור נחשפתי לסיפור יוצא דופן, שבעיניי היה מרגש במיוחד, בהיותו מקפל בתוכו את סודו של העם היהודי, וכמרכן את סוד שליחותנו, להבעיר את הגחלת היהודית. זה סיפור שהחל בשנות האימה, כאשר הקומוניזם שלט ביהודי ברית- המועצות.

בת קמה באביה. בחודש שבט תש"ג (1943), בעיר סומי, נולד תינוק יהודי, אלכס שמו. סבו, ר' ברוך, היה יהודי ירא שמיים, אך אימו של התינוק — בתו של ר' ברוך — נסחפה למרבה הצער אחר הרוחות החדשות והייתה חברה נאמנה במפלגה הקומוניסטית. לאחר לידת הילד ארגן הסב מוהל, שבא לעיר בחשאי ובמסירת נפש, כדי למול את הרך הנולד. ברגע האחרון גילתה האם את תכניתו של אביה, טרפדה את הכוונה לערוך לבנה ברית מילה וגירשה את המוהל מהעיר בביזיונות (עונש קל יחסית באותם ימים אפלים). בן שבעים למילה. נדמה היה שהבת ניצחה את אביה, ושהקומוניזם ניצח את היהדות. אלכס גדל כילד יהודי שלא נימול, ולא זכה להיכנס בבריתו של אברהם אבינו. לקראת היותו בן שבעים נוצר קשר בינינו וניהלנו שיחת עומק. אמרתי לו שעליו לדעת כי על אף גילו, עדיין לא מאוחר, ו"כל זמן שהנשמה בקרב", זו עת להיות יהודי כשר. ניסיתי לשכנעו שיעשה זאת לרגל יום הולדתו השבעים.

סגירת מעגל. אחרי שיחה לבבית אלכס נענה והסכים להיכנס בבריתו של אברהם אבינו. החלטנו לערוך את הברית דווקא בעיירה האדיטש, סמוך למקום מנוחתו של בעל התניא והשולחן ערוך, רבנו הזקן. זו הייתה ברית מרגשת מאוד, ולו בגלל העובדה שאלכס בחר לו את השם ברוך, על שם סבו ועל שם אביו של רבנו הזקן. אחרי שבעים שנה התברר שהסבא ניצח ושדרך ישראל סבא ניצחה את הקומוניזם!

הגביע. זמן קצר לפני הברית אלכס בא אליי ובידו גביע עתיק. בפיו היה סיפור מפעים: גביע זה נתן לו סבו בשנת תשל"ו (1976), בטרם השיב את נשמתו ליוצרה. "גביע זה", סיפר הסבא ברוך לנכדו בכוחותיו האחרונים, "היה גביע הקידוש וההבדלה בבית הכנסת בעירנו, אשר נסגר מזמן בידי השלטון העריץ. זכיתי לקבלו מידי רבה של העיר, וכעת אני מעבירו לך, שלא תשכח את יהדותך. יבוא יום ותדע למי להעביר את הגביע."

הגיעה השעה. היהודי הנרגש הוסיף ואמר לי: "כעת אני יודע למי להעביר את הגביע. אני חש שהגיעה השעה להעניק את הגביע לשליחו של הרבי מליובאוויטש". "לחיים". את הברכות של הברית בירכנו כמובן על גביע היין ההיסטורי, והענקנו לברוך את שמו היהודי החדש. יהודים נרגשים רבים אמרו באוקראינה 'לחיים' על גביע עתיק זה, בשבתונים ובסמינרים שאורגנו במרוצת השנים, ובהמשך גם כאן בארץ. גביע זה, בעיניי, מספר יותר מכול את סיפורו של עמנו בדור האחרון, הטומן בחובו סגירת מעגל של דורות. גם אחרי יותר משבעים שנות גלות של נשמה יהודית, היא זוכה לצאת מן המיצר אל המרחב, כי נצח ישראל לא ישקר.

איחר והקדים. בדברים שנשאתי בסעודת המצווה של ברוך הנימול, לצד ידידי, רבה של העיר סומי, הרב יחיאל לוויטנסקי, אמרתי שאלכסנדר שלנו — שלא באשמתו — איחר בשבעים שנה, אך הקדים את אברהם אבינו ב-29 שנים.

הזאבים הדייגים

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך העלון 'באר הפרשה' שסיפר מגיד מישרים הגה"צ רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א. יש בו כדי ללמד אותנו כי פרנסה מן השמיים. לעיתים כאשר האדם חושב להתחכם כדי להרוויח יותר, בסוף הוא מגלה כי פעל בדיוק להפך ובמעשה ידיו הוא מזיק יותר למצבו.

יש מדינה בצפון העולם בשם אלסקה. מדינה זו שוכנת לחוף ימים. מדובר במדינה הגדולה ביותר והצפונית ביותר מבין מדינות ארה"ב. היא נמצאת בקצה הצפון-מערבי של יבשת אמריקה, צפונית-מערבית לקנדה. אחד ממקורות הפרנסה העיקרים של אותה מדינה היא מצידת דגי סלמון. יש דרישה עולמית והם מוכרים אותם לכל העולם. מדובר באותם הדגים שניתן למצוא בחנויות רבות וברשתות השיווק השונות. מאז ומתמיד קצב הדגים אותם מספקים לכל העולם היה כמאה ועשרים מיליון דגי סלמון שונים לשנה. בשנים האחרונות התמעטו הדגים באופן נורא. המצב היה בכי רע עד שבמקום מסוים בדרום מערב המדינה בו היו בדרך כלל כחמש מיליון דגים נשארו שם בסך הכל כשש מאות אלף בלבד! הדייגים ותושבי הארץ נבהלו מאוד. מקור הפרנסה שלהם עומד ומתמוטט מול עיניהם. כמות הדגים מתדלדלת ויורדת כל הזמן. הם לא הבינו מה קרה לדגים שנעלמו. כיצד יתכן הדבר? הם שכרו חוקרים מומחים כדי שהם יבדקו ויחקרו מה סיבת הדבר. בעיקר הם רצו שהמומחים יציעו פתרונות מה ניתן לעשות כדי להחזיר את המצב לקדמותו.

החוקרים המומחים הגיעו למקום. הם ערכו בדיקות רבות ושונות כדי לנסות להבין מה קרה. לאחר דרישות וחקירות הם גילו את פיתרון התעלומה. מלבד הדייגים הרוצים לצוד את הדגים ולמכור אותם כדי להתפרנס היו עוד דייגים נוספים - מדובר על זאבים. אותם חיות טרף היו מתאספים ליד שפת הים כדי ללכוד את הדגים ולאכול אותם. חמש שנים לפני כן הדייגים התכנסו ביניהם והחליטו: "עד כאן! לא עוד שותפות עם הזאבים! הם אוכלים את הדגים ופוגעים בפרנסה שלנו." הם החליטו להבריא את הזאבים משפת הים כדי שהם לא יזיקו לפרנסה שלהם. אבל הם לא ידעו ולא התבוננו בסדר עבודת האכילה של הזאבים.

לאחר שהזאב היה תופס את הדג, הוא היה נוטל אותו לצידי דרכים ומסתתר בתוך העשבים הגבוהים הגדלים שם כדי שאותם צמחים ואילנות יסתירו אותו וכך יוכל לאכול ללא החשש שבעל חיים אחר יפריע ויקח לו את השלל. התברר כי הזאב אוכל את רק את ראש הסלמון (כנראה שהזאב יודע ומרגיש כי יש שם חלקים המזיקים לו אם יאכל אותם ולכן הוא אוכל רק את הראש). בפועל הזאב משאיר את כל גופו של הדג שם בין הצמחים והאילנות עד שהוא ונרקב. שארית גוויתו נעשית כמין דשן משובח הנספג בתוך האדמה ומשביח אותה. כתוצאה לכך הצמחים מתרבים וגדלים בצורה טובה יותר ומשמשים כמין 'חומה' שהאדמה לא תיסחף לתוך הים ותפריע לזרם המים ולתנועת הדגים. עוד התברר כי דגי הסלמון בתחילת חייהם הם שוהים בין הצמחים עד שהם גדלים. כאשר הדייגים הבריחו וסילקו את הזאבים משם, וכתוצאה מכך הזאבים לא אכלו את ראש הדגים באותו מקום, ממילא לא היה ודשן לאדמה. כתוצאה מכך כוח האדמה נחלש עד מאוד. חלק גדול מהאדמה סחף לתוך מי הים. האדמה שנשארה לא היתה מסוגלת להצמיח קנים וענפים לרוב. לכן נעלם כח המעצור לסחף האדמה וגם לא היה בית גידול לדגים הקטנים בראשית חייהם.

כשסיימו המומחים את הסברם המופלא הם אמרו: "לכן אין פלא בהתמעטות הדגים". המומחים יעצו לדייגים להימנע ממחלוקת. להפסיק לרדוף את הזאבים. כאשר הזאבים ראו כי הדייגים הפסיקו לרדוף אחריהם, הם חזרו למקומם והמשיכו במלאכת האכילה כבימים עברו. לאחר כשנתיים כמות הדגים חזרה למניינם הראשון.

מלבד ההתפעלות מ"מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית" (תהילים ק"ד, כ"ד), ניתן ללמוד מכאן לקח גדול לתהלוכות החיים. הדייגים חשבו שאין להם רעה גדולה יותר מאותה 'משלחת זאבים' אשר הם גונבים להם את פרנסתם ולכן אסור לאפשר לזאבים לעשות זאת. אבל הם לא הבינו, דווקא מה שנראה להם כ'רעה' זה מה שמביא להם את שפע הברכה והטובה. עכשיו הסתבר כי מבלי ה'קללה' שבזאבים - יתמוטט מקור פרנסתם.

היהלום היקר (האמנתי ואזמרה)

כשהבחור פינחס נכנס לפרק 'האיש מקדש' עדכנו השדכנים כל משודכת מראש, כי הטיפוס שיכנס לפגישה שינן לעצמו את המשנה באבות 'פת במלח תאכל, מים במשורה תשתה... על הארץ תישן ואם אתה עושה כן...' והחליט שזה הכיוון בלי שום סיסמאות,

ועל האישה לדעת שהבעל פשוט מוכן למות באוהלה של תורה, גם אם אין גזר או חצי תפוח במקרה... שלא לדבר על בשר, דגים וגבינות או ביצים ...

הבחורה שושנה חלמה על בעל צדיק המוסר נפש על תלמודו ואפילו אם המחיר יהיה פת חרבה ומים במשורה. ובכן פינחס ושושנה נפגשו, ומהר מאוד נארגו חוטי האירוסין, והנישואין. והזיווג הייחודי הזה יוצא לדרך. הוריו של החתן רכשו לכלה טבעת זהב עם יהלום, שי לאירוסין. 'יהי רצון', לחש פינחס לעצמו, 'שהיופי הקסום המשלב את היהלום הבוהק עם הזהב הטבעת יישאר לעד, ויביא לידי ביטוי את לב הזהב של רעיתי לעתיד, עם התורה שאלמד, שיקרה היא מפנינים ומיהלומים'.

חמישה ילדים צדיקים, גדלים בדירה השכורה והקטנה במונסי. פינחס עולה ומתעלה, ומצטיין בכולל, מבחניו מעולים, ופיו אומר שירת התורה. שושנה עובדת כמזכירה במרפאת שיניים בחצי משרה, ומצליחה להביא פת לחם למשפחתה. מכתב הפיטורין שהונח על שולחנה, אותת לה, 'זוג יקר, הניסיון שלכם הולך ומתעצם. עד עתה שרדתם עם המשכורת הדלה ועם קצת עזרה מההורים לשכירות, תתכוננו לימי מחסור'.

פינחס לא ידע שאשתו פוטרה. בלוליינות מושגחת היא הצליחה להעביר את הימים ולהאכיל את בעלה וילדיה... עד שבוקר אחד פינחס חיפש שתי פרוסות לחם ולא מצא. פתח את המקרר מצאו ריק ... והבין שרעייתו מפוטרת מזה שלשה חודשים וניסיונותיה להתקבל למקום חליפי עלו בתוהו, והגיע רגע של הכרעה. 'אני אחפש עבודה... לפעמים ביטולה של תורה היא קיומה...' הודיע לרעייתו. בשום פנים ואופן, לא! התחננה האישה. ' אבל המקרר ריק... צריך להאכיל את הילדים'. שושנה פתחה את ארון הבגדים והוציאה קופסה והגישה לבעלה, 'תמכור את זה... ותמשיך ללמוד. אני לא מוותרת על התורה שלך'. פינחס הביט בטבעת שהביא לה באירוסין, ואמר, 'איך אפשר למכור מזכרת שכזו? כשאת עונדת אותה בשבתות ובחגים היא מסמלת את הברית בנינו, זה יהלום שצריך להיות איתנו לנצח'. זה הניסיון פינחס, הטבעת והיהלום הם גשמיים, הקב"ה מבקש מאתנו לעשות מהם תורה רוחנית נצחית. אנא, לך לשוק היהלומים במנהטן, בודאי תמצא שם תכשיטן שישמח לרוכשה בסכום נאה שיאפשר לנו קיום בכבוד'.

בלית ברירה יצא פינחס בהוראת אשתו הצדיקה נכנס לחנות הראשונה וביקש מהמוכר שיאמוד את שוויה של הטבעת. המוכר, סוחר חסידי ותיק. פנה אל האברך ואמר לו 'מצטער, אך הטבעת אינה שווה יותר מאלפיים דולר'. האברך ששמע את תשובתו של המוכר התאכזב. המוכר שראה את תגובתו שאל, 'תגיד, מדוע אתה מוכר את טבעת היהלום? היא מזכירה לי סגנון שלפני 15 שנה, נהגו לתת כאלה לאירוסין'. פינחס תאר בקצרה את המצב בביתו, וסיפר במבוכה על הבקשה של אשתו, אמר לו המוכר 'תשמע, האמת היא שאני לא כזה מומחה, אבל אחי יהלומן ויש לו חנות בהמשך הרחוב, הוא מומחה רציני, לך אליו ובקש ממנו חוות דעת. יתכן שישלם לך קצת יותר ממני...' פינחס חצה את הרחוב והתפלל שיקבל עוד כמה מאות דולרים.

פינחס הניח את הטבעת מול המוכר, אמר היהלומן, 'אתה זה שאחי שלח אותך...' הוציא מכיסו זכוכית מגדלת ובחן את היהלום מכל צדדיו. ואמר 'כמה אחי נתן לך?' 'אלפיים דולר...' מלמל פינחס. 'נו, שיהא בריא, הוא מבין ביהלומים כמו שאני מבין במטוסים. תקשיב, היהלום שלך שווה יותר מעשר אלף דולר, אבל אני לא מוכן לשלם לך פרוטה יותר מהסכום הזה... רוצה? שתהיה בריא. לא רוצה? שתהיה עוד יותר בריא, תחליט.' אמר פינחס, 'אני לא מבין, אחיך בקושי אמד את זה באלפים דולר'. גיחך הסוחר, 'אחי חושב שהוא מבין'. סוחר התכשיטים נתן לפינחס עשר אלף דולר שטרות במזומן ואמר, 'קח ידידי, זה עבור היהלום שלכם', פינחס הודה לו נרגשות. המוכר אחז בטבעת, הכניס אותה לקופסא, הניח את ידו על כתפו של האברך ולחש לו, 'תקשיב ידידי החביב, את הטבעת הזו תחזיר לאשתך, זה מגיע לה... היא יודעת לייקר תורה. יש בדור שלנו כמו רחל אשת רבי עקיבא. זכית ידידי, זכית!' למותר לציין שהסוחר הראשון התקשר לאחיו, סיפר לו על המשפחה המיוחדת הזו והוסיף, 'אחי היקר, האברך הזה ורעיתו הם בית קודש הקודשים של הקב"ה, עשה כטוב בעיניך ומה שתחליט לשלם - אשתתף בחצי מן העיסקה'.

את הסיפור הזה סיפר הרב אפרים וקסמן שליט"א, ראש ישיבה במונסי ודרשן ידוע, והוא סיכם ואמר שיש בסיפור הזה ארבעה גיבורים מרכזיים. הראשונה זאת האישה שוויתרה על תענוגי העולם הזה בשביל תלמיד חכם ומוכנה להקריב תכשיט יקר למען התורה. השני הוא בעלה הצדיק, שיש לו דעת תורה ונקיון הנפש להבין שלפעמים צריך לבטל תורה, וכמובן שני האחים הללו שאהבתם לבני תורה ראויה לה יחקק על כסאו של היושב במרומים... והקב"ה שש ושמח שיש לו ארבעה יהלומים כאלה בעולמו. (ק.ל)

הבסף שהגיע בטעות (הרב מרדכי הכהן מלאכי שליט"א – בטחוני בצורי):

אני אברך כולל, וב"ה בתי מאורסת לחתן תלמיד חכם כשאיפתנו מאז ומעולם. מעט הכסף שהצלחתי לגייס כבר בא לשימוש לאורך תקופת הקניות, ועכשיו החתונה בפתח, צריך לשלם לאולם, לקייטרינג, צלם, ועוד... אין לי בדל של מושג מאיפה אני משיג את הכסף הזה. אין לי קשרים ופרוטקציה בשום מקום, והאפשרות היחידה שנשארה בפני היא להתפלל. וזה מה שעשיתי מעומק הלב...

עברו כמה ימים ואני מקשיב בטלפון למה שקורה בחשבון הבנק, ולהפתעתי אני שומע שיש בחשבון יתרת זכות של שלושים אלף שקלים! מיהרתי לבנק והוצאתי דף חשבון כדי לדעת מאיפה השפע הזה... מתברר שזו העברה מטעם ביטוח לאומי. פנאי להתעסק עם זה בערב החתונה לא היה לי... בחשבון היה כסף ואני חילקתי שיקים לכל מי שביקש... האולם קיבל שיק והצלם קיבל שיק, הכסף הספיק די במדויק. החתונה עברה ברוך השם בשלום, בשמחה ובלי מחסור.

אחרי החתונה לקח זמן עד שחזרתי מעט למסלול, ואז הגיעה יום אחד שיחת טלפון: 'מדברים מהביטוח הלאומי. עקב טעות במספר החשבון הופקד לחשבונך סכום שהיה

מיועד למישהו אחר. עליך להשיב את הכסף תוך 30 יום...' אמרתי לגברת שמעבר לקו שאני מצטער, הכסף נאכל ואיננו, אפשר לתבוע אותו מהמוזמנים לחתונה... היא הביעה הבנה למצב ואמרה לי שהטעות שלהם ומצידם הם יכולים לקזז את זה לאט לאט מקצבת הילדים... כמובן שהסכמתי בשמחה לגמ"ח נדיב כל כך.

בחודשים שלאחר מכן עקבתי אחרי קצבת הילדים ושום קיזוז לא היה, הסכום הרגיל המשיך להיכנס לחשבון כמימים ימימה. בהתייעצות עם רב שלחתי מכתב לביטוח לאומי המעדכן כי הקיזוז לא מתבצע. לא מעט זמן חלף מאז ואני ממתין עדיין לתשובתם...

הכפית שהוחזרה

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך הספר 'משכני' שמלמד אותנו על כך: הגאון רבי מנחם מנדל מנדלסון זצ"ל, שימש כרב המושב קוממיות במשך יותר משלושים שנה. הרב נודע בדרשותיו ופעל רבות לחיזוק קיום מצוות שמיטה כהלכתה בארץ ישראל וכיהן כנשיא קרן השביעית. בנו סיפר מעשה מופלא שאירע עם אביו:

אבי, רבי מנחם מנדל היה חסידא קדישא. הוא נהג לא לאכול בשום מקום אלא רק מה שהוכן בביתו. פעם אחת הוזמן לברית מילה של אחד מאנשי המושב. מחמת סיבות מסוימות היה חייב להישאר לסעודה. אבי לא רצה לשנות מהרגלו. בתו מיהרה מיד לביתם והביאה לו אוכל שבושל בבית וגם כלים שיאכל בהם. לאחר ששב לביתו, גילה שבין הכלים שלקח איתו מהאולם הייתה גם כפית אחת שנלקחה בטעות ולא הייתה שייכת להם. אבי פנה אל הבת וביקש ממנה שתחזיר את הכפית, כדי שלא יהיה גזל. הבת הניחה את הכפית במקום מסוים ותכננה להחזיר אותה, אבל היא שכחה בגלל טרדות החיים.

עברה שנה ואבי, רבי מנחם מנדל נפטר. זמן מה לאחר פטירתו בא אל הבת בחלום ואמר לה: "בבקשה ממך, לך ותחזירי את הכפית ההיא. כל זמן שאת לא מחזירה - אין לי מנוח." אנחנו צריכים להפנים את המסר - בגלל כפית ששווה שקלים בודדים, לא היה לאבי מנוח בעולם הבא למרות שהוא ביקש מבתו שתחזיר אותה והאשמה לכאורה לא הייתה שלו. בכל זאת הוא היה צריך לבוא בחלום! מיהרו בני ביתו והחזירו לבעל השמחה את הכפית. כשהביאו לו את הכפית הוא אמר להם: "זה לא שלי, אולי היא שייכת לבית הכנסת." הם הלכו לבית הכנסת, אבל השמש אמר להם: "אף פעם לא היו לנו כפיות כאלו." בסוף מישהו אמר, שאולי זה של קייטרינג מסוים שממנו הזמינו את האוכל לברית. הם לא התעצלו והלכו אליו. בעל הקייטרינג אמר להם: "לא, זה לא שלי, אבל הייתי לוקח לפעמים כלים מקייטרינג אחר, מקרית גת. אולי הכפית הזו משם." הם נסעו לקריית-גת ושאלו את בעל הקייטרינג: "יכול להיות שזאת הכפית שלך?" "כן!", אמר, "זאת הכפית שלי, אבל למה אתם טורחים להביא אותה עד לכאן?!", התפלא. בלילה הרב בא בחלום ואמר: "יש לי שמחה גדולה שהחזרתם את הכפית, וסר עוון הגזל."

אנשים חושבים שעל דברים קטנים שלא שווים הרבה, לא צריך להיזהר, אבל זאת טעות גדולה. צריך להיזהר מאוד מעוון גזל.

הקוד פרח ברגע הקריטי (עלפי ספרו 'אמונה, ביטחון, גאולה')

הוא לא האמין שזה קורה לו. בעוד דקות אחדות תתחיל חופתה של בתו, הרחק מבית הכלא שבו נאסר, ובעוד הוא מנסה להיזכר בקוד שיאפשר לו להתחבר טלפונית לאירוע, המספר נשכח ממנו!

שלום-מרדכי רובשקין, חסיד חב"ד מברוקלין, ניהל את מפעל הבשר הכשר הגדול מסוגו בעולם, באיווה שבארה"ב. ארגונים שנלחמו בשחיטה היהודית החלו לרדוף אותו, ויצרו אווירה ציבורית מורעלת נגדו. הלחץ גרם לרשויות החוק לפתוח בחקירה, ורובשקין נעצר. זה קרה לפני שבע-עשרה שנה. תחילה ביקשו להאשימו בהעסקת עובדים בלתי-חוקיים. בהמשך נזנחה טענה זו. לאחר מכן הואשם בהעסקת קטינים, אך זוכה. לבסוף הועמד לדין על ניסיון לקבל הלוואות מבנקים שלא כדין. הוא הורשע ונידון לעשרים ושבע שנות מאסר! חומרת העונש הדהימה את העולם היהודי, ורבים התגייסו לפעול למען שחרורו.

החיים בבית הכלא אוטיסוויל היו קשים ביותר. במהלך שהייתו הארוכה בכלא ראה רובשקין פעמים רבות את יד ההשגחה, עד שחרורו המופלא ב'זאת חנוכה' תשע"ח (2017), בזכות צו נשיאותי שעליו חתם נשיא ארה"ב דונלד טראמפ. אי-היכולת להשתתף בשמחות משפחתיות הייתה אחד הדברים הכואבים ביותר לו. בקשותיו לקבל חופשות בימי השמחות של ילדיו נענו פעמים רבות בשלילה. האירוע הראשון היה ברהמצווה של בנו מענדל. החגיגה נחגגה בלעדיו. שנתיים אחר-כך עמדה בתו, חיה מושקא, לחגוג את נישואיה עם חתנה המיועד. מאמצים אדירים נעשו בידי בני משפחה ועסקנים כדי לארגן לרובשקין חופשה, אך כולם עלו בתוהו. לא הותר לו להשתתף בחתונה אפילו בשיחת וידאו. האפשרות היחידה שנותרה לו הייתה להתקשר אל בתו בערב החתונה. ההקלה היחידה הייתה שהשיחה תוכל להיערך זמן רב יותר מהמקובל — שלושים דקות. נאמר לרובשקין כי השיחה מוגבלת לשלושים דקות בלבד, ואף לא דקה אחת יותר.

יום החתונה הגיע ושעת החופה התקרבה. שיחת הטלפון הייתה אמורה להתקיים במשרד חדר הדת, ותוכננה להתחיל בדיוק בשעה שבה אמורה להתחיל החופה. המשפחה קיוותה ששלושים הדקות הללו יאפשרו לאבי הכלה להשתתף בה לכל אורכה. רובשקין הרים את השפופרת, מוכן להקיש את הקוד האישי, אך ידו קפאה באוויר. צירוף המספרים שבו השתמש אינ-ספור פעמים פשוט פרח מזיכרונו! הוא עמד מבולבל ולחוצן, מרוכז בניסיונות להיזכר בקוד. במשך חמש דקות ניסה להקיש מספרים שונים, ללא הצלחה. תסכול עמוק מילא אותו על הרגעים שחולפים והזכות להשתתף בשמחת בתו חומקת ממנו. למה ה' עושה לי את זה? תהה. וכמו בכל פעם ששאלה זו הטרידה אותו, ריכז את עצמו בחצייה השני של השאלה: "ה' עושה לי את זה", וכך מתפוגג כל הטעם מהחלק הראשון, ה'למה'. אף-על-פי שלא הבין מדוע, ידע בביטחון שיש סיבה לכך. הכול קורה בהשגחה עליונה.

רובשקין החליט להפסיק לנסות להקיש צירופים אקראיים של מספרים והחל להתהלך בחדר, בתקווה שהסחת הדעת תעזור לו להיזכר. הוא פסע בחדר הלוך וחזור כעשר דקות. בפינה כלשהי בליבו החל להשלים עם ההכרה שלא יזכה להשתתף בחתונת בתו אפילו מרחוק. ופתאום היכה בו הקוד כמכת ברק. הוא נזכר במספר! רובשקין רץ לטלפון והקיש את הקוד, מקווה לתפוס משהו מהרגעים היקרים בחייה של בתו. אשתו ענתה מייד. "איפה אתם עומדים?!", שאל בלב הולם. קולה של אשתו היה רגוע: "אנחנו קצת מאחרים. חיה-מושקא יוצאת הרגע לחופה. קיוויתי מאוד שלא תתקשר בשעה שקבענו, כדי שלא תתנתק השיחה באמצע החופה." דמעות הפתעה, גיל והודיה הציפו את עיניו. כעת הבין מדוע פתאום חמקו המספרים ממוחו ומנעו ממנו להתקשר עד שהגיע הרגע הנכון. הנה,

לעיתים ה' מאפשר ברחמיו לגלות את האמת מדוע הוא עושה כך או אחרת, חשב לעצמו. אשתו העבירה את הטלפון אל בתו והוא בירך אותה בכל הברכות שאב מברך את ילדיו. הכלה התרגשה מאוד. בקושי הצליחה לקום וללכת לחופה בלי אביה, עד שאספה את עצמה. רובשקין האזין לכל מהלך החופה, ואף כובד לברך את הזוג העומד תחת החופה. השיחה נקטעה בדיוק אחרי שהסתיימה החופה, לקול קריאות 'מזל טוב' נלהבות. התזמון היה מדויק!

כספי פדיון נפש [הרה"ג גואל אלקריף]

מסופר על אברך שחותנו הוזמן להתארח בביתו בשבת, האברך הזה היה מאד מצומצם בפרנסתו, אבל הוא אמר לאשתו, אנחנו לא נחסוך בהוצאות, נקנה לכבודו כיבוד כראוי כיד המלך, נכבד גם את השבת וגם את אביך, עשו חשבון שהדבר יעלה להם כ-500 ₪. שאלה אשתו רבוש"ע מאיפה ניקח את הכסף, אמר לה, על זה נאמר לוו עלי ואני פורע, והריטב"א כותב במסכת תענית, שחז"ל אמרו זאת לא רק על שבת, ולא רק על ת"ת של בניו, אלא על כל מצוה, אז בוודאי שכאן יש גם כיבוד שבת וגם כבוד חמיו, הקב"ה יחזיר לנו את הכל, וכך עשו, שלמו ממיטב כספם,

הוא מספר שלמחרת כשהגיע לתחנת אוטובוסים באלעד כדי לנסוע לכולל פונוביז' והנה הוא מוצא בתחנה ארנק, בתוך הארנק היה מלא כסף, מסמכים של יהודי שגר באלעד, מוצא שם מס' טלפון, מתקשר אליו ושואל, האם איבדת ארנק, כן אני מחפש אותו, בוא תיקח אותו אומר לו האברך, מגיע היהודי בשמחה, רואה שכל הכסף נמצא ובעיקר המסמכים, מודה לו ואומר לו קח 500 ₪, אומר לו האברך השתגעתי, אני מקיים פה מצוה עשה של השבת אבדה, אני לא מקבל פרוטה, אמר לו המאבד אתה חייב לקבל את הכסף, אומר לו האברך אני לא מוכר מצוות אני לא לוקח, אומר לו המאבד תשמע, אני נסעתי לאדמו"ר מסדיגורא בת"א, מדי פעם אני מבקר אצלו, שאלתי בעצתו, וכהרגלי אני בא להוציא את הארנק בכוונה לתת לו 500 ₪, פדיון נפש לאדמו"ר, אני מכניס את ידי לכיס, ומתברר שהארנק אבד, אמרתי לאדמו"ר אני ממש מתנצל, רציתי לתת אבל אני לא מוצא את הארנק, בפעם הבאה אתן לרב. אומר לו האדמו"ר לא, אל תיתן לי כלום, את הסכום

שרצית לתת לי תיתן למי שימצא את הארנק. כך אמר לי הרבי מסדיגורא, אז עכשיו אני לא נותן לך את הכסף בשכר השבת האבדה, זה הפדיון נפש של הרבי מסדיגורא, אומר לו האברך טוב, אם זה ככה אני מוכן לקבל.

למדנו מכאן איזו השגחה נפלאה, אותו סכום כסף בדיוק ה-500 ₪ שהוא הוציא על כבוד שבת וחמיו, קיבל חזרה, אדם שעושה מצוה במסירות נפש, בלי חשבונות אומר לו הקב"ה אתה תזכה לסייעתא דשמיא.

כששמעתי את הנ"ל נזכרתי בספור אישי. לפני שנים, ערב אחד מתקשר יהודי חשוב מבקש תרומה לשיבת בין הזמנים, אמרתי לו שאני מוכן לתרום את העלות של אחד מבני שלומד שם סך 250 ₪. למחרת בבוקר כשנסעתי לעבודה, פניתי לרח' ר' עקיבא לפני שעשו שם רמזור היה שם תמרור עצור. בפינה עצר אותי שוטר וביקש לרשום דו"ח שלא עצרתי. באופן מפתיע הוא אומר לי, תגיד לא חבל על 250 ₪... ומי שמכיר את השוטרים לא שגרתי בכלל שהם מוותרים על דו"ח. [העורך].